

Publicerad 2008-03-16 12:27 av habibi_xx_love

Den här novellen är till mina älskade vänner Bea, Saga, Amanda och Emelie. Novellen är faktisk sann, om man bara ändrar några detaljer... :P

PUSS till alla älsklingar!

Sagan om Alexandras pusselhjärta

Det var en gång en flicka som hette Alexandra. Hon var alltid på väldigt dåligt humör, och en dag gick hon till doktorn för att kolla vad som var fel. Doktorn sa att hon hade ett pusselhjärta, som innehöll 10 bitar, men att 6 av bitarna saknades! Hon hade bara 4 bitar i sitt hjärta, och det var därför hon var på så dåligt humör hela tiden. När doktorn tittad närmare på hennes pusselhjärta, såg han att det bara var dom negativa bitarna som fanns kvar. Det var Svekbiten, Hatbiten, Lögnbiten och Sorgbiten. Det saknades en negativ bit, och fem positiva. Alexandra undrade hur hon skulle göra för att få tillbaka hjärtats bitar, och doktorn svarade att hon skulle få ge sig ut på en resa.

"Först ska du bege dig till rödgrottan. Där tror jag att du kan hitta din första pusselbit. Där bor nämligen någon mycket speciell, och jag vill att du ska träffa henne. Hon kommer visa dig vägen till nästa pusselbit."

Så Alexandra gav sig av mot Rödgrottan. Hon vandrade i 3 dagar och 4 nätter, innan hon skymtade den bakom träden i en snårig skog. Hon gick fram till grottan och knackade på. Dörren öppnades, och där stod en flicka, i samma ålder som Alexandra. Hon hade blont hår, en blommig kjol och hon var ganska kort.

"Hej, jag heter Emelie!" Sa flickan. "Jag bor här. Ska vi leka?"

Alexandra och Emelie gick in i grottan, och när dom hade lekt i 4 timmar, sa Alexandra:

"Jag måste hitta min pusselbit!" Hon hade glömt det, för hon hade haft så roligt med Emelie! Men då sa Emelie:

"Ta det lugnt, du har redan hittat den!" Och Alexandra tittade på sitt hjärta, och såg att en ny bit hade kommit dit.

Det var vänskapens bit.

Tidigt nästa morgon vaknade Alexandra i Emelies grotta. Hon hade sovit över där, och idag skulle Emelie hjälpa Alexandra att hitta den andra biten. Emelie visste precis var dom skulle leta.

Efter frukosten började dom gå. Den här gången tog det bara 2 dagar och 2 nätter att gå, sedan var dom framme. Dom stog vid kanten av Silversjön.

Emelie knackade på sjön, och ut ur den kom en annan flicka, som hade brunt hår, bruna ögon och som också var vid samma ålder som Alex och Emelie.

"Hej, jag heter Amanda!" sa hon. Och då mindes Alex Amanda. Det hade varit hennes allra bästa vän hur länge som helst, men hon hade inte varit med henne på så länge nu, att Amanda hade hamnat lite bakanför dom där negativa bitarna i hennes hjärta.

Amanda tog med dom andra flickorna ner i Silversjön, och där satt dom i 3 timmar och pratade och skrattade om gamla minnen. Emelie tyckte att det var roligt att lyssna, och när dom alla tre låg på golvet och skrattade, sa Alexandra:

"Jag tror att jag känner nånting!" Det var en konstig värme som hade spridit sig i Alex kropp, och när hon tittade på sitt hjärta såg hon att den andra biten hade kommit dit.

Det var skrattets bit.

Flickorna, som nu var tre stycken, gav sig av igen nästa morgon. Dom vandrade bara 1 dag och 1 natt nu. Sedan hade dom kommit fram till Sagoskogen. Alex tittade undrande på dom andra två, men båda såg lika beslutsamma ut, så Alex knackade på ett träd.

Och där visade sig Saga.

"Hej, Alex!" sa hon. Alex och Saga hade träffat varandra förut. Men vad ska hon ge mig? tänkte Alex.

"Nu ska jag visa er nånting!" sa Saga. Hon gick före mellan träden. Och där framme, vid skogens slut, var fyra stycken målardukar uppställda.

"Måla vad ni vill!" sa Saga.

Och dom satte igång. I 2 timmar stod dom vid dukarna och målade och målade. Alex blev nöjd med sin bild, och sedan satte hon sig ner på en sten och väntade på dom andra. Det var då hon kände att en lugnande känsla kom smygandes i kroppen. En till pusselbit! tänkte Alex, och mycket riktigt. När hon tittade efter i hjärtat såg hon att en ny bit hade satt sig mellan dom båda andra hon hade fått på den positiva sidan.

Det var tålamodets bit.

Alex hade haft den roligaste veckan i hela sitt liv. Men det var fortfarande 2 positiva bitar, och 1 negativ bit kvar. Saga var den som visade vägen den här gången. Dom behövde bara vandra en halv dag, innan dom var framme. Dom var nu vid Djurens Äng. Och där bodde Beatrice.

"Hej, jag heter Bea!" sa hon när dom 4 flickorna hade knackat på.

Bea visade dom andra in på ängen. Hon gick fram till ett ensamt får som stod mitt på ängen. Fåret bräkte, men Bea tog det runt magen och bra det till dom andra fåren. Men dom andra fåren ville inte vara med det första fåret. Så då gick Bea med fåret till kossorna istället. Men dom bara muade, och gick iväg. Så Bea gick med fåret till hönsen. Och hönsen gick iväg dom med. Men när Alex tittade efter, såg hon att kycklingarna hade stannat kvar. Hon sa det till Bea, och Bea släppte ner fåret. Fåret trippade iväg med kycklingarna, och Alex, Emelie, Amanda, Saga och Bea sprang till höstackarna. Dom klättrade upp på hustak och hoppade ner i höstackarna, dom dök in i stackarna och dom simmade i höet. Alex glömde nästan bort varför hon var där från början. Men när hon kände att hjärtat svällde lite, såg hon att den nya biten satt på plats.

Det var Omtänksamhetens bit.

Dom fem flickorna sov i höstackarna den natten, och nästa morgon gick dom igen. Bea tyckte att dom skulle gå genom bostadsområdet Guldgatorna på väg dit dom skulle. När dom gick efter en solig väg, hörde Alex att en häst sprang alldeles bakom dom. När hon vände sig om såg hon rakt in i ett par chokladbruna ögon. "Hej, prins D!" Hälsade Bea, och Alex förstod då att hon tittade rakt på landets kronprins! Hon försökte vika ner blicken, men det gick inte.

"Hej, invånare av mitt land!" sa Prins D, och bugade sig lätt på hästen där han satt. Då kunde Alex ta bort ögonen från prinsens, eftersom deras ögonkontakt bröts. Hon såg att han hade brunt hår också, och att han hade en mun som liknade Alex gamla dockas.

Prinsen och Bea pratade ett litet tag, men Alex kunde inte höra vad dom sa till varann, för hon var upptagen med att titta på prinsen. När han hade tagit farväl av flickorna och ridit vidare, kände Alex att hon blev alldeles varm, och att hjärtat tog ett extra slag. Hon hade fått en ny pusselbit!

Det var Förälskelsens bit.

Nu hade Alexandra fått alla sina bitar. Hjärtat var fyllt igen. Hon mådde mycket bättre än innan, och hennes 4 nya bästisar skulle följa Alex hem igen. För att komma hem så fort som möjligt var de tvungen att gena genom Mörka Dalen.

Alexandra visste att det fanns hemska saker, som häxor och troll där. Men hon var inte rädd. Hon hade ju sina kompisar!

Dom hade bara gått ungefär 50 meter genom dalen när det hördes ett svischande ljud. Och i nästa sekund hade en svartklädd, ond häxa dykt upp framför dom.

"Jag tyckte jag kände att det luktade människa här..." sa häxan med en gäll röst. "Jag som inte hade nån middag..."

"NEJ!! skrek Emelie. "Ät inte oss!"

"och varför skulle jag inte göra det?" undrade häxan, och tittade på Emelie med sina isblå ögon.

"För att... för att..." Började Emelie, men hon han inte komma på en bra anledning för häxan att inte äta dom, så hon avslutade meningen. Då tog Bea ett steg fram.

"För att om inte du låter oss gå vidare, tänker jag ropa på Prins D!" Sa Bea.

"Va!? Nej, gör inte det, snälla!" ropade häxan förtvivlat.

I nästa sekund var hon borta. kvar var bara hennes kläder som låg på marken.

"vad hände?" frågade Saga.

"Jag vet att alla häxor är rädda för Prins D, dom tror att han vill bränna dom på bål. Och när en häxa känner rädsla, går hon upp i rök. Visste ni inte det?" Alla skakade på huvudet, och dom gick vidare (Bea såg mycket belåten ut med sig själv).

När dom hade passerat halva dalen kom nästa hemskhet fram. Det var ungefär som en osynlig vägg, som alla gick rakt in i. Dom ramlade bakåt, ner på gräset, och såg förvirrade ut. Emelie och Amanda började känna på den osynliga väggen, den var för hög för att klättra över, och det verkade inte vara nåt slut på den åt sidorna, så dom kunde inte gå runt. Allt började kännas ganska hopplöst, och dom började diskutera om dom skulle vände eller försöka ta sig runt den osynliga väggen. Men plötsligt hördes en röst ovanför deras huvuden.

"Om ni vill komma förbi den här väggen, måste ni svara på min gåta!" dånade rösten.

"Okej!" skrek Bea.

"Hmm... vilken gåta ska jag ta..." mumlade rösten för sig själv, och Alex kände att hon blev lite nervös.

"Jag vet! Den här:

Jag är nånting hårt som klingar ibland,

Jag äger inte en ända tand.

Jag jag låter dig se genom väggar av sten,

men jag äger inga ben!"

Alex kände sig som ett frågetecken, och hon vände sig om mot dom andra tjejerna för att kunna diskutera gåtan. Bea och Amanda såg förvirrade ut, men Saga och Emelie diskuterade för fullt. Efter ca en halv minut var dom klara.

"Vi tror att svaret är Fönstret!" sa Saga.

"Rätt! Bra jobbat! Nu är vägen fri för er!" sa rösten, och sedan kunde dom fortsätta gå. Dom hade nu nått fram till slutet av Mörka Dalen, och Alex kunde se solljuset från världen utanför skymta mellan några mörka granar. Det var då hon kom på det.

"Jag har ju inte alls alla pusselbitar!" sa hon högt. "Den negativa biten saknas ju!" Hon kände sig genast mycket besviken, och önskade att den sista biten skulle vara på plats nu. Men när hon tittade efter såg hon att det fortfarande var ett stort tomrum i mitten på hennes hjärta. Alexandra önskade att den sista biten skulle komma snart, medans hon samtidigt inte önskade det. För en negativ hjärtebit måste ju föra med sig en negativ känsla, och just nu var Alex varm i hela kroppen. Hon ville inte att något ont skulle hända med sina vänner, och hon ville framförallt inte träffa på några fler odjur.

Men ingenting blev bättre för att hon önskade det så. Dom skulle precis ta sista fotsteget i Mörka Dalen, när en ny varelse dök upp från ingenstans. Den här gången var det ett fasansfullt monster, med äckliga, slemmiga armar, vitt, tunt hår och en vårtig kropp som stod framför dom.

"Middagsdaaaags!" vrålade monstret, och Alex kände rädslan sprida sig i kroppen.

Men då tog Amanda ett steg fram, och började skratta. Hon skrattade och skrattade åt monstret, tills det såg alldeles förskräckt ut. Och när Amanda flämtandes låg på marken, och fortfarande skrattade, då började monstret förvandlas. Det krympte en aning, och det slemmiga på kroppen försvann. Alex såg gapande på när monstret förvandlades till en vanlig flicka, i hennes egen ålder.

Hon hade blont hår, en mycket kort kjol och smink som täckte hela ansiktet. Den nya tjejen såg väldigt ynklig och rädd ut, och efter att ha granskat dom alla med blicken, försökte hon sig på att tala till dom.

"Eh... asså.. typ jag tror inte... men... ÅÅH!" monsterflickan sprang iväg, och nu reste sig Amanda upp.

"Sånna där tål inte att man skrattar åt dom..." sa hon halvhögt, och log mot Alex.

Dom kom ut ur Mörka Dalen utan några fler bekymmer. Det tog inte lång stund efter det att komma hem till Alexandras lilla stuga, och där tog dom farväl av varandra. Alex såg på när hennes vänner gick iväg åt olika håll. Hon skulle precis gå in i stugan och laga middag, när hon vände sig om en sista gång.

"Hörrni! Kom tillbaka!" ropade hon. Och dom andra kom tillbaka till stugan.

"Jag har ju inte hittat alla mina pusselbitar... kan vi fortsätta leta imorgon?" frågade hon, och dom andra nickade.

"Det kanske blir lite långt för er att gå ända hem gen... Vill ni sova över här?" Tjejerna såg överlyckliga ut, och Alexandra tog dom med in i stugan. Dom lagade en god middag tillsammans, och sedan sjöng dom Singstar halva natten. När dom gick och la sig berättade dom sina djupaste och mörkaste hemligheter för varandra, och sedan somnade dom allihopa samtidigt.

Mitt i natten vaknade Alexandra av en plötslig lust att springa ett varv runt huset. Hon störtade ut genom ytterdörren, och sprang ett, två, tre varv runt stugan. Sedan sjönk hon ihop på marken, och låg med dunkande hjärta och tittade på den stjärnbeströdda himmlen.

Och sedan öppnades ytterdörren, och ut kom Emelie. Hon la sig med huvudet på Alex mage, uta att säga nånting. Strax efter kom Amanda, sedan Saga och sist Bea. Dom låg allihop och bara tittade på stjärnorna tillsammans.

När dom andra hade somnat där ute, med huvudet på någon annans mage, tittade Alex på sitt hjärta igen.

Och med stor förtjusning såg hon att den sista biten var på plats. Men det var inte alls någon negativ bit, och Alex förstod varför. Hon hade lärt känna dom här underbara människorna så bra, att det inte fanns plats för nåt nytt negativt i hennes hjärta.

När hon somnade hoppade hjärtat upp och ner, med så mycket energi att det borde ha hoppat ut. Och då visste Alexandra att hon aldrig mer skulle behöva känna sig ledsen eller ensam igen. För nu hade hon sin sista bit.

Det var Kärlekens hjärtebit!

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren habibi_xx_love med Poeter.se id #14555 innehar upphovsrätten